

Spil om legemet og lemmerne (1. Kor. 12, 12-26)

Medvirkende dukker: (lavet af filt / karton og sat på en blomsterpind)

Leder (almindelig handske- eller stangdukke)

Mund

Hånd

(ev. hånd in natura)

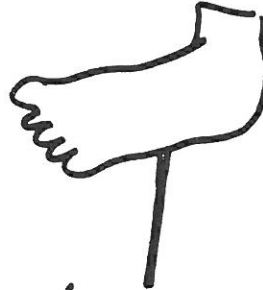
Øje

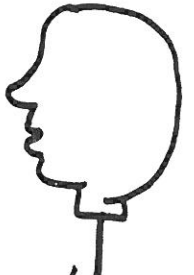
Øre

Fod

Hovede

Mave

Som baggrund: En menneske-skikkelse (stangdukke) hvor de forskellige legemsdele er tydeligt markeret.

Leder: Davs med dig! Hvad er du for en?
Mund: Davs med dig selv. Jeg er aldeles ikke én. Du behøver ikke at sige »du« til mig, for vi er mange! Der er fx. mig. Jeg er munden. Jeg kan så meget. Jeg kan tale, jeg kan synge, jeg kan skrig og råbe. Jeg kan også bide og tygge mad. Jeg kan række tunge. Og så kan jeg kysse!
Hånd: Og jeg er hånden. Og så skulle du bare vide, hvad jeg kan! Jeg kan skrive og tegne og male og hamre og save og mange flere ting. Jeg kan slå og jeg kan klappe på kinden. Jeg kan også holde fast, jeg kan endda bære hele kroppen, hvis det skal være. Og jeg putter maden ind i munden og sørger også for at give den noget at drikke. Kroppen kunne slet ikke klare sig uden mig. Hvis I andre kunne lige så meget som jeg, så ville kroppen vel nok være dygtig!
Fod: Jeg er foden. Jeg kan stå og jeg kan gå, jeg kan sparke. Men ellers kan jeg ikke noget. Jeg må finde mig i at gå gennem snavs og skidt, når kroppen vil have det. Du kan sagtens, hånd! Du er så dygtig, og du behøver ikke at rende sådan i skidtet ligesom jeg. Bare det var mig, der bestemte! Hvorfor skal jeg også altid rette mig efter alle jer andre? Der er ingen, der tænker på mig. I kunne såmænd godt klare jer uden mig.

Hånd: Det har du ret i, din dumme fod! Du er så klodset, du kan slet ikke andet end at trampe af sted! Vi andre kan udmærket godt klare os uden dig.
Øje: Jeg er øjet. Jeg fortæller kroppen, hvordan der ser ud i verden. Jeg kan se det alt sammen. Hvis I ikke havde mig, så vidste I ikke ret meget. Så ville I bare famle rundt i mørket og støde på alle vegne og få blå mærker. Jeg kan også blinke med øjenlåget og kigge venligt på folk. Alle folk kigger på mig, og jeg er også meget interessant. Men øret derimod! Se lige på det! Hvor ser det dumt ud! Det er ikke så mærkeligt, at der ikke er nogen, der kigger på dig! Næ, hvis I alle sammen var øjne, så kan I tro, der ville blive lagt mærke til jer!
Øre: Men hvis vi alle sammen var øjne, så kunne kroppen ikke høre noget!
Øje: Hold op, dit dumme øre! Du har ikke noget at skulle have sagt!
Øre: Der kan I selv se, hvordan jeg har det! Jeg er øre, og jeg kan høre, men andet kan jeg ikke. Jeg kan ikke engang lukke i. Jeg må finde mig i at høre alting. Også støj og spektakler. Og skældsord. Ja, øje, du kan sagtens! Når der er noget, du ikke vil se, kan du bare lukke i. Alle lægger mærke til dig. Mig er der ingen, der lægger mærke til. Det skulle da lige være for at grine ad mig, fordi jeg stritter. Jeg er ikke noget særligt. I kunne udmærket godt klare jer uden mig!

Øje: Det har du ret i, øre! Hvad skal vi med dig? Du kan jo ingenting. Hænderne kan vi også klare os uden. Der er ikke noget særligt ved det, du kan gøre, hånd! Det vigtigste i livet er at se på det, der ser godt ud i verden - planter, dyr, mennesker, himmel og jord - og fryde sig over det. Det er det, jeg gør. Jeg og ingen anden.

Hovede: Nå, øje, nu synes jeg, du skulle holde op med at vigte dig! Det er jo alligevel mig, hovedet, det kommer an på. Hvis jeg holdt op med at tænke, hvad ville der så blive af jer andre? I kan slet ikke klare jer uden mig. Uden mig ville I dø. Og det er for resten også mig, der får de gode idéer. Det kan være meget godt, det, I kan gøre; men det er nu alligevel mig, der gør jer til et rigtigt menneske. Men den dumme fod! - og det grimme øre! Ja, og hånden! Jer er der da ikke noget ved. Vi kunne sagtens klare os uden jer. Jeg kunne i hvert fald.

Mund: Hør nu lige efter, I andre! Der er en, vi helt har glemt. Det er maven, den store dovenla's. Vi andre må alle sammen slide i det. Det er os, der gør hele arbejdet. Vi må slæbe rundt på maven, vi må klæde den på og give den mad at spise, vi må høre og se og tale i stedet for den. Den bestiller ikke spor. Det er dumt. Hvorfor skal vi finde os i det? Skulle vi ikke tage og strejke? Så kan den selv finde ud af at få mad! Så kan den selv om, hvordan den skal bevæge sig og komme af sted. Jeg vil i hvert fald ikke mere gøre dens arbejde.

Øje: Munden har ret. Jeg vil heller ikke arbejde for den dovne mave.

Hånd: Heller ikke jeg.

Fod: Det vil jeg i hvert fald heller ikke.

Mund: Det er vel nok godt. Så er vi fri for at slide i det for den dumme mave. Nu skal vi have fest. Det skal fejres. (Synger på melodi: »Tornerose ---«; de andre synger med og bevæger sig i takt til sangen): Nu vil vi ikke slide mer, slide mer, slide mer, nu vil vi ikke slide mer, slide mer! (Gentages flere gange). Å-å-å-åh! nu kan jeg ikke mere!

Øje: Jeg er dødtræt.

Øre: Det er jeg også.

Hovede: Åh. --- Jeg har sådan en hovedpine!

Fod: Jeg kan ikke slæbe mig af sted. (Alle hænger slapt ned. Pause).

Hovede: Vi skulle vist alligevel have givet maven noget at spise. Ellers kan vi ikke leve selv. Ellers har vi ingen kræfter.

Hånd: Det kan der være noget i.

Mund: (Råber): Jeg er sulten!

Leder: (Kommer med en kiks). Ja nu kommer jeg. Du skal nok få noget at spise. (træder på foden).

Fod: Av! Av! Du træder på min ligtorn!

Alle: Av! Av! Det gør også ondt på mig!

Leder: Undskyld, kære fod, det var ikke med vilje. Vis mig lige, hvor det gør ondt!

Fod: Her! Lige her på tåen!

Leder: Her? Så puster vi lige lidt! Hjælper det ikke?

Fod: Jo ---- lidt!

Leder: (Klapper blidt foden og puster). Du er vel nok stor og flot. Du er bestemt også meget dygtig til at løbe og springe!

Fod: Jamen ---- det gør ondt!

Leder: Det går straks over. Så kan du løbe igen.

Hånd: Det er så dejligt, når du klapper foden og puster på den. Det kan jeg li'!

Hovede: Det kan jeg også!

Mund: Vi kan vel nok være glade for, at foden er så flot og dygtig. Så kan vi jo allesammen løbe og springe.

Hånd: Og foden og jeg kan klatre i træer sammen.

Øre: Så kan jeg høre vinden suse i trætoppene. Jeg kan også høre det, hvis der falder æbler ned.

Øje: Jeg kan kigge op og se æblerne oppe i træet.

Hovede: Jeg spekulerer over, hvordan vi skal få fat i dem.

Hånd: Jeg plukker et af dem.

Mund: Jeg bider i det.

Mave: Og jeg deler med jer alle sammen. Hør for resten - jeg er mere sulten!

Mund: (Råber): Jeg er sulten! Hov du dér! Du ville jo give os noget at spise!

Leder: Det vil jeg da også. (Stikker en kiks ind i munden). Så - vær's'go'!

Mund: M-mmmm! Det smager godt!

Hånd: Nu har jeg det meget bedre.

Alle: Det har jeg også! Det har jeg også!

Hovede: Det er nu alligevel godt, vi har maven.

Mund: Ja, vi skal holde sammen og hjælpe hinanden. Så har vi det godt!

Alle: (I munden på hinanden). Det siger jeg med. Det er i hvert fald fornuftigt! Nu skal vi holde sammen!

Mund: (Synger videre på melodien »Tornerose«) 1) For hver af os kan sin slags ting, sin slags, 2) Nu vil vi alle hjælpes ad, hjælpes ad.

Alle: (Synger med og bevæger sig i takt til sangen).

Baggrundsfiguren kommer med frem - og bliver på scenen, medens de enkelte legemsdele forsvinder under afslutnings sangen.